

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6151/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužiteljice Kristine Validžić (OIB: 39651482094) iz Zagreba, Aleja Blaža Jurišića 37, koju zastupa punomoćnica Nicole Kwiatkowski, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. (OIB: 92963223473), Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, koju zastupaju punomoćnici Boris Porobija, Sanja Porobija i Margita Kiš Kapetanović, odvjetnici u odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, zamjenika punomoćnice tužiteljice Marka Kraljevića i zamjenika punomoćnika tuženika Borne Kusteca, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3206125747/06, kreditna partija 7103007865, sklopljenog između tužiteljice i tuženika 30. siječnja 2006., a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora".

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. isplatiti tužiteljici Kristini Validžić iznos od 185,81 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 24. veljače 2006. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i

naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 224,14 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom 30.1.2006. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu br. 3206125747/06, kreditna partija 7103007865, a na temelju kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužiteljici kredit u iznosu od 104.500,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB važećem na dan isplate kredita. U čl. 2. st. 4. predmetnog Ugovora ugovorena je odredba kojom se korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za uslugu Kreditora. Tužiteljica smatra da su istim Ugovorom o kreditu povrijeđena njezina prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, i to odredbe kojim je ugovoreno naplaćivanje naknade za obradu kredita, tzv. "ulazne" naknade, te smatra da je cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja tog ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavljalo zavaravajuću poslovnu praksu. Tuženik je naznačenu ugovornu odredbu koristio kako bi naplatio naknadu za troškove obrade kredita, iako je potpuno jasno da nikakvi posebni troškovi nisu nastali tuženiku prilikom obrade kredita jer se radilo o uobičajenom i standardnom poslu kojeg tuženik obavlja. Takvu odredbu tuženik je jednostrano nametnuo u sadržaj ugovora, a tužiteljica o istoj nije mogla pregovarati niti ju promijeniti. Radilo se o odredbi "uzmi ili ostavi" te je zapravo tužiteljica na takvu odredbu bila prisiljena kako bi u konačnici mogla realizirati kredit. Izvršenom naplatom naknade za obradu kredita tuženik je ostvario nepripadnu imovinsku korist u iznosu od tadašnjih 1.400,00 kn, sada 185,81 EUR. Slijedom svega toga, tužiteljica u konačnici predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost gore spomenute odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat prethodno stečenog iznosa bez osnove od 185,81 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 24.2.2006. do isplate i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i kasnije u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva, dok visinu zahtjeva za isplatu ne čini spornom. Navodi da odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije nepoštena i posljedično ništetna. Naknada za obradu kredita valjano je ugovorena, a ista nije bila protivna tada pozitivnim propisima i predstavljala je redoviti trošak kreditiranja uobičajen u poslovanju financijskih institucija. Naznačena ugovorna odredba bila je jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njezinu poštenost, a sve i da se to može činiti tužiteljica ničim ne dokazuje da je takva odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je u konkretnom slučaju prethodno bila informirana od strane službenika tuženika o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, a koja obveza jasno proizlazi i iz tuženikovih Općih uvjeta poslovanja, dok je visina naknade određena tuženikovom Odlukom o Tarifi naknada za usluge u iznosu od tadašnjih 2.000,00 kn koja je u konkretnom slučaju i dodatno jednokratno umanjena za 30 % budući da je

tužiteljica vlasnik paket-računa modeli Expert i Zlatni. Neovisno tome, tuženik navodi da su spornom naknadom pokriveni usluge i troškovi tuženika koji se sastoji od troškova rada (troškovi plaća i sl.), administrativnih troškova i amortizacije, troškova provizija i naknada, troškova poreza i drugih administrativnih davanja. Ističe i prigovor zastare te konačno predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu br. 3206125747/06 od 30.1.2006. s potvrdom javnog bilježnika i dokumentacijom, dopis tuženika od 11.12.2024., tuženikove Opće uvjete poslovanja i Uputu za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa te Odluku o Tarifi naknade za usluge, saslušana je tužiteljica.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da su tužiteljica i tuženik 30.1.2006. sklopili Ugovor o namjenskom kreditu br. 3206125747/06, kreditna partija 7103007865 za kupnju stana, a kojim je tuženik kao banka odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 104.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, uz rok otplate kredita od 15 godina u mjesečnim anuitetima. U čl. 2. st. 4. Ugovora naznačeno je da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

7. Nadalje, nije sporno da se prema spomenutoj Tarifi naknada za usluge za obradu takve vrsta kredita obračunavala u iznosu od tadašnjih 2.000,00 kn što je u konkretnom slučaju dodatno umanjeno za 30 % zbog tužiteljinog korištenja paketa – računa modeli Expert i Zlatni, što je u ovom slučaju iznosilo tadašnjih 1.400,00 kn (što sada predstavlja iznos od 185,81 EUR), te je ista u tom iznosu naplaćena tužiteljici prilikom isplate predmetnog kredita 23.2.2006. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita sukladno svojoj Odluci o Tarifi naknada ništetna te ovisno o tome pripada li tužitelju pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZPP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvata kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdila i sama tužiteljica. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužiteljici bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužiteljici, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužiteljici su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužiteljici koju ista nije mogla valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba čl. 2. st. 4. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništetnom (čl. 87. ZZP-a).

10. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništetnosti spomenute ugovorne odredbe u smislu citiranih odredbi ZZP-a u svezi odredaba čl. 322. i čl. 324. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05. - dalje: ZOO/), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 323. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništetnosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništete odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nepošten stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radi o nepoštenoj i stoga ništetnoj odredbi), to je isti u obvezi vratiti tužitelju nepripadno stečeni iznos koji je obračunao i naplatio tužiteljici kao naknadu za obradu kredita, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja.

11. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev te uz prethodno utvrđenje ništetnosti osporene odredbe naložiti tuženiku isplatu iznosa od ukupno 185,81 EUR za koji je provedenim dokazima utvrđeno da je od strane tuženika stečen bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim i traženju tužiteljice teku od prvog dana iza dana nepripadnog stjecanja spornog iznosa pa je tako i odlučeno u izreci presude. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbama čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

12. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužiteljice. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništetna, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništetnost ukoliko se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao detaljno obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok samo paušalno navodi da su istom podmireni troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi, administrativni troškovi i amortizacija – materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi i sl.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine, troškovi provizija i naknada – neamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba i troškovi poreza i druga administrativna davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim promotivnim i općim uvjetima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužiteljica nesporno nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1021. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbi čl. 3. t. 1. ZZP-a potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz takve zakonske definicije pojma potrošača razvidno je da je prilikom ocjene predstavlja li određeni pravni posao potrošački ugovor bitan samo objektivni funkcionalni kriterij, dakle sklapa li fizička osoba konkretni ugovor radi obavljanja osobnih-privatnih potreba ili u okviru i u svrhu svoje profesionalne ili poduzetničke djelatnosti. Iz Ugovora o kreditu razvidno je da je isti sklopila tužiteljica kao fizička osoba u svrhu kupnje stana, što bi sve ukazivalo da se radilo o potrošačkom ugovoru, dakle na tuženiku je bio teret dokazivanja suprotnog što u ovom postupku prema nalazu suda nije uspio učiniti. Tako i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je taj kredit doista i koristio za tako namijenjenu osobnu privatnu potrebu. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništetnost sporne odredbe o naknadi, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225 ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužitelja te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

13. Trošak tužiteljice odnosi se na trošak zastupanja iste po punomoćnici odvjetnici i to: za sastav tužbe – 25 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/) te za zastupanje na ročištima 11.5.2026. i 9.9.2026. – 2 x 25 bodova = 50 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 185,81 EUR, što ukupno čini 75 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 150,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 37,50 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR i ovu presudu u iznosu od 30,00 EUR, sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br.

37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužiteljice u iznosu od 224,14 EUR.

14. Kako je tužiteljica u cijelosti uspjela u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku naknaditi troškove tužiteljici u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

15. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužiteljice
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e36fd**

Kontrolni broj: **04ae9-747f8-c3fa3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.